

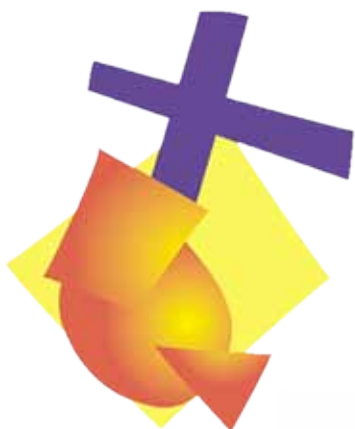
Nr. 96
Januar 2015
127. årgang

MAGASINET

Nyt fra Det Danske Missionsforbund

Konfilejr · DDM - favnende og famlende · Grow i Grindsted
Tylstrup 125 · Ghana · Missionær som 15-årig · Thailand

Kirkens kerneydelse

Virksomheder og organisationer er meget bevidste om, hvad der er deres kerneydelse. Det er fordi, de forstår dette, at de overlever

Magasinet udgives af Det Danske Missionsforbund (DDM). Det udkommer som indstik i domino og sendes til DDM's menigheder for lokal distribution. Artikler og indlæg udtrykker ikke nødvendigvis DDM's synspunkter eller teologiske grundlag.

domino udkommer 6 gange om året, og kan modtages på privat adresse for 295 kr. Henvendelse til ddm@email.dk

Ansvarshavende

Forbundsrådet v/formand Finn Kier-Hansen

Redaktion

Peter Götz, peter@goetz.dk, i samarbejde med Forbundsrådet

Annoncer

Annoncører henvises til domino: Erik Damm, annoncer@domino-online.dk

Næste udgivelse til afhentning i din menighed

Primo april

Ekspedition

FrikirkeNets Servicekontor: Holbergsvej 45, 6000 Kolding, tlf. 75 50 02 00

Grafisk design

Janie Conrad Riisager, janier@domino-online.dk

Tryk

Jørn Thomsen Elbo, Kolding

Missionsforbundets sekretariat

Rosenlunden 17, 5000 Odense C
tlf. 66 14 83 31, fax, 66 14 83 00
Nordea reg.nr. 2374 konto 0370110700
ddm@email.dk, www.missionsforbundet.dk

Forsiden

Fællesskab bygger på tillid

Nu er kirken ikke en virksomhed. Og med Paulus' billede af kirken som et legeme betragter vi ikke kirken som en organisation, men som en organisme.

På trods af dette vil jeg vove at rejse spørgsmålet: Hvad er kirkens kerneydelse? Hvad er det, kirken først og fremmest har at tilbyde? Hvad er det, kirken kan?

Svaret på spørgsmålet må vel kunne findes ved at tage en tur rundt på kirkernes hjemmesider eller ved læsning af kirkeblade. Hvad støder vi på der? Hvilke tilbud springer os i øjnene?

Gudstjenester, naturligvis. Koncerter, socialt engagement, seniortræf, spejderarbejde og andre tilbud til børn og unge, møder for kvinder, café-tilbud og så videre. Alt dette og meget mere vidner om engagement, og det er rigtig godt. Men hvilke af disse er vores kerneydelse?

Svaret vil sikkert være forskelligt fra kirke til kirke. Nogle vil sige børnearbejde, andre musik, og andre vil nævne helt andre ting. Men er dette kirkens kerneydelser?

Er kirkens kerneydelse blevet det, vi kan - vores aktiviteter?

Har vi glemt, hvad der dybest set er kirkens kerneydelse? Har vi glemt, hvorfor vi er kirke? Har vi glemt, hvad det er, vi har fået givet for at kunne give det videre? Noget, som er uafhængigt af vores formåen. Noget, som er fælles for os alle, uanset hvilken type menighed vi er en del af.

Kirkens kerneydelse er ikke en aktivitet. Det er noget ganske andet. Det er evangeliet!

Men hvad er evangeliet? Det er noget, som er så enkelt, at selv et barn i børnekirken kan forstå det, og samtidig noget, som er så stort og så dybt, at selv den dygtigste teologiprofessor aldrig bliver færdig med at udforske det. Det er noget, som ikke blot holder os beskæftiget i kirken i et par timer ad gangen. Det er noget, som forvandler vores liv, og det er noget, som forvandler vores medmenneskers liv, når vi deler det med dem.

En research i Missionsforbundets menigheder har vist, at vi har mange aktiviteter, og vi har mange kontakter, men der er få, der ledes til et nyt liv med Kristus. Det må vække til eftertanke!

I vores iver efter at lave gode kirkelige tilbud, må vi spørge os selv: Har vi glemt, hvad der er vores kerneydelse? Har vi glemt, at det, vi først og fremmest kan, er at præsentere Jesus for andre?

John Nielsen
Missionsforstander

Indkaldelse

Det Danske Missionsforbund afholder årsmøde
torsdag 23. juli kl. 13.00 - 17.30
på Efterskolen Lindenberg

Konfilejr med smuglere, smartphones og x-faktor

DDM's Konfilejr 2014 løb af stablen i slutningen af november med præster og volontører som undervisere og spasmagere

Af Gert Bjørsted

Rammerne blev skabt af Vestermarkskirken i Grindsted, der råder over køkkenpersonale, to præster, en praktikant og en volontør samt en pæn stor ungdomsgruppe ved navn Grow. På modsatte side af gaden har vi en stor folkeskole med badefaciliteter og gymnastiksale. Teknisk og musikalsk er vi godt med. Så hvorfor ikke bede konfilejrens deltagere tage luftmadras med - og afholde lejren i kirken?

Topmotiverede teenageledere

Det blev fem dage med de klassiske undervisningsoplæg suppleret med Rizky og Grow's ungdomsgudstjeneste samt en søndagsgudstjeneste.

Deltagerne mødte topmotiverede teenageledere og beviste deres x-faktor, da den nye præst fra Birkebjergkirken i Næstved, Christina Leinum, omdannede dem alle til et Gospelkor. Vi havde også besøg af YFC-bandet Arise fra Sydafrika. Konfikoret medvirkede til stor begejstring for tilhørerne ved Grow's tværkirkelige ungdomsgudstjeneste og Vestermarkskirkens adventsgudstjeneste - under røg og damp akkompagneret af præster og volontører.

Natløb

Konfilejrens deltagere var på natløb, hvor de skulle smugle sølvfoliekugler for at genvinde deres frastjåede smartphones. Lørdag aften vist en stærk film ved navn

To Save a Life. En film om komplekse faser i ungdomslivet. Efterfølgende delte en leder sin livsberetning; en beretning om at være fanget af ar påført i teenageårene. I grupper drøftede man derefter film og livshistorie set i forhold til overgangen fra barn til ung/voksen. På mange måder var det en lejr med et program, der forsøgte at pakke teenagerne op, og som tilstræbte, at de ikke skulle kede sig. Som lejrchef skylder jeg præster, volontører og Vestermarkskirken/Grow/Rizkys unge med flere tak for indsatsen - det var et spændende eksperiment at tjene sammen med jer under denne lejrform.

Arbejdet med visionsprocessen handler, som vision altid gør, om, hvor vi gerne vil hen. Men det begynder et andet sted. Det begynder her, hvor vi er. Udgangspunktet for visionstænkningen er vores nuværende virkelighed. Hvordan ser den ud?

For at finde svar på det spørgsmål, er der i løbet af efteråret lavet en research i menighederne. Den blev fulgt op af en række regionale møder og viste mange forskellige ting. Her skal der bare peges på to væsentlige områder.

Missionsforbundet er en favnende frikirke

Et ord, som går igen i tilbagemeldingerne fra flere af menighederne, når de skulle beskrive sig selv, er ordet mangfoldighed. På de regionale møder blev deltagerne spurgt ind til, hvad dette betød. Hvordan kommer mangfoldighed til udtryk i jeres menighed? Her er nogle af svarene:

Vi er en menighed med medlemmer fra mange forskellige kirkelige baggrunde.

Vi favner bredt.

Vi har forskellige former for spiritualitet.

Vi er alle generationer i samme menighed.

Vi er mange nationaliteter.

Vi har samvittighedsfrihed med hensyn til dåbens form og tidspunkt.

Vi har mange forskelligartede aktiviteter.

Svarene er naturligvis forskellige fra menighed til menighed, ligesom der også er menigheder, der ikke oplever den store mangfoldighed. Men det er en del af det generelle billede af Missionsforbundet, at vi er en frikirke med bredde, et kirkesamfund med mangfoldighed. Det er et

af vores kendetegn, og det er naturligvis positivt.

Men vi er ikke kun en favnende frikirke. Researchen i menighederne har kastet lys over en stor udfordring, som også ser ud til at præge os:

Missionsforbundet er en famlende frikirke

Det er næppe det, vi ønsker at have som vores kendetegn. Men det er en del af virkeligheden, at vi på samme tid er en favnende og en famlende kirke. At vi er favnende udtrykker plads til mangfoldighed, men det skaber også uklarhed.

På hvilken måde er vi så en famlende kirke?

I vores research spurgte vi ind til menighedernes generelle kendetegn samt deres største successer og største frustrationer inden for det sidste år. Der var naturligvis mange forskellige svar, men noget var særligt iøjnefaldende, idet det var gældende for en række menigheder: *Vi har en stor kontaktflade udadtil* lød den positive del af svaret. Men samtidig blev der peget på følgende erkendelse: *Vi ser få mennesker komme til tro.*

Når vores menigheder ikke vokser, skal forklaringen åbenbart ikke findes i en indadvendt eller lukket kultur, som ikke har kontakt til omverdenen. Det ser ikke ud til at være tilfældet, for gennem forskellige aktiviteter har menigheden en stor berøringsflade med mennesker, der ikke er en del af menigheden. Problemet er altså ikke isolation i forhold til det omkringliggende samfund. Menighedernes store udfordring er ikke manglende kontakter,

Missionsforbundet nende og famlende

Visionsproces sætter spotlight på Missionsforbundet

men derimod det at lede mennesker til tro på Kristus!

Vi har forholdsvis let ved at lede mennesker til gospelkor, at lede dem til seniortræf eller til spejderaften. Men når det gælder at lede dem til Jesus, ser det ud til, at vi står noget famlende.

Hvad er grunden til dette?

Skyldes det sekulariseringen i samfundet omkring os?

Eller skyldes det noget i os selv?

Har det noget med kirkens stil at gøre?

Skyldes det manglende frimodighed?

Skyldes det, at vi er blevet event-kirker frem for evangelie-kirker?

Skyldes det, at vi med vores flotte aktiviteter dybest set ikke får præsenteret evangeliet for dem, der deltager i aktiviteterne?

Skyldes det, at vi har professionaliseret kirken, så det at lede mennesker til Kristus er noget, som vi har overladt til nogle få lønnede medarbejdere, fremfor at det kunne være en naturlig del af den enkelte troendes hverdagskristendom?

Spørgsmålene er mange, og vi bør arbejde med disse i vores menigheder.

Hvorfor?

På de regionale aftener i efteråret rejste vi spørgsmålet: Hvad er grunden til, at kontakfladen er så stor, men at så få kommer til tro?

Her er nogle af svarene:

Vi er blufærdige.

Vi taler med vores venner om kirken og vores aktiviteter i stedet for at tale om Jesus.

Vi mangler at knytte relationer til mennesker,

der dukker op i vores kirker.

Vi er for forsigtige i forhold til at opfordre mennesker til at give deres liv til Kristus.

Troen er for privat.

Det er nemt at tale om aktiviteter og kirke, men det er svært at tale om tro.

Vi må selv bruge tid i Guds nærhed for at blive udrustet til at dele ham med andre.

Disse og mange lignende svar vidner om, at vi er noget famlende, når det gælder at lede mennesker til Kristus.

Vækkelse og bevægelse

Vores historie viser, at vi engang var, hvad vi selv kaldte en vækkelsesbevægelse. I dag er der ikke så meget vækkelse, og måske heller ikke så meget bevægelse. Vi skal naturligvis forstå at være kirke i den tid, som er nu. Vi skal bruge de redskaber, som hører vores tid til. Men opgaven er den samme som altid: At lede mennesker til Kristus, at gøre mennesker til disciple. Derfor må det nødvendigvis vække os til eftertanke og om nødvendigt til omvendelse og ny handling, når vi står med det faktum, at vi er i berøring med mange, men få af dem bliver efterfølgere af Kristus.

Dette faktum tydeliggør også behovet for at gennemtænke vores vision. Vi har brug for et fornyet fokus på kirkens kaldelse. Vi har brug for på ny at blive en bevægelse, der leder mennesker til Kristus.

John Nielsen

Missionsforstander

Unge på mission i Grønland?

Grow i Grindsted har været i Grønland for at undersøge mulighederne for at sende unge derop

Af Gert Bjørsted

Vestermarkskirken, Grindsted

I Grow Grindsted har vi en målrettet vision om at sende danske unge på missionsture. Vi tror, det giver god mening at lære de unge at se op og ud over et smartphonedisplay. Vi tror, de udvikles på flere planer, når de betros en opgave, hvor de med hænder, ord og fødder målrettet bevæger sig af sted med evangeliet.

Men hvad med Grønland?

Grønland er ikke et land, man lige ruller af sted til med hele ungdomsgruppens optrænede cirkuskunstnere. Det er ikke for de mange, og forudsætter både god økonomi og god psyke. Men efter at have været der, så må jeg sige, at Grønland ikke må blive en glemt udpost kun for de få.

Det ville være godt, hvis Det Danske Missionsforbunds missionsposter var noget, de unge aktivt var med i og følte et stærkt ejerskab for.

I Grow spiller vi på bredden tværkirkeligt set. Vi ser mange fordele i at rejse i samlet flok i en størrelsesorden på mellem 30 og 50 deltagere. Vi satser på alt fra børnearbejde, teenage-/ungdomsarbejde, forkyndelse, dans og drama til worship og gospelkor.

Med et godt netværk af herlige unge tror vi selv på, at der er noget at tilbyde enhver missional post; ikke mindst Grønland.

Mission er relation

Overalt, hvor unge kommer frem, samles der endnu flere unge. Bo Nicolai Skov, Filip Sørensen og undertegnede havde ikke været længe i Ilulissat, før vi forstod, at Grønland er et andet projekt end de europæiske busture for unge, men det er et meningsfyldt projekt, hvor det batter noget - bare man gider.

For mission handler jo først og fremmest om nærværende relationer.

Muligheder

Vi satte os og drømte sammen med præst Jens Jerimiassen i Ilulissat og menighedsrådet. Om mulighederne for danske unge for at tage et sabbatsår på Grønland. Det er noget vi i Grow vil arbejde videre på.

Vi vil finde unge blandt dem, der har kulturkendskab til landet, og mellem dem, som har boet i eller været missionærbørn i Grønland, og som måske gerne vil tilbage.

Vi drøftede muligheder for at holde møder for teenagere, unge og voksne, og der lød et profetisk syn som en stærk bekræftelse på de ideer, som blev fremlagt.

Når man som vi har sunget og prædikeret for mennesker, der åbner sig, så er det ikke svært at finde troen og motivationen til at rejse op i kulden igen og sætte nye ideer i søen.

Vinterlejr comeback

Only teen and youth – let's face it

En række tværkirkelige vinterlejre blev afviklet i årene 1998-2006 i blandt andet Brovst, Aalborg, Vadum og Randers. De blev skudt i gang af hjemvendte elever fra Alterna i Mariager - alle med baggrund i Missionsforbundet. Det blev årlige tilløbsstykker, som på sit højeste samlede omkring 550 unge.

I dag møder vi igen og igen ledere og præster, der oplevede kald og tilskyndelse til tjeneste på disse weekendlejre.

Vinterlejren var også stedet, hvor vi opfordrede vores unge til at tage deres venner fra skolen med. Målet var at forkynde evangeliet og gøre det nærværende og levende. Vi oplevede tit Guds nærvær stærkt på disse lejre, og vi møder stadig mennesker, som siger, de kom totalt uden kendskab til lovsang og kristne ungdomsamlinger, men fik en berøring på Vinterlejr årgang det og det.

Comeback

I Grow Grindsted har vi valgt at genoptage disse lejre. Med vinterlejr 2015 *let's face it*, vil vi skabe en tværkirkelig, sund tillægslejr til de mange andre tilbud. Vi håber, du og din teenage-/ungdomsgruppe vil være med.

Der er udsendt foldere, og man kan klikke sig ind via Facebook: www.vinterlejr.com. Her kan du tilmelde dig digitalt og læse nærmere om projektet. Der er arrangeret bustransport fra Sjælland over Fyn til Grindsted. Der er endvidere mulighed for opsamling på Vejle togstation med bus til Grindsted.

Gert Bjørsted

Flot fejring med flagallé gennem hele byen

Der var flag hele vejen i hovedgaden, da Tylstrup Frikirke fejrede sit 125 års jubilæum

Af Søren Mortensen

Tylstrup Frikirke markerede i weekenden den 3.-5. oktober, at der i 1889 var en lille flok, der begyndte at holde ugentlige møder. Det udviklede sig lidt efter lidt, så vi nu i 2014 kunne markere, at kirken har eksisteret i 125 år – og at den stadig er fuld af liv.

Fredag – børnenes fødselsdag

Markeringen begyndte fredag eftermiddag og aften, hvor der var stor pizzafest for byens børn og teenagere. Der blev spist og hygget med masser af leg og underholdning – og deltagere var næsten ikke til at drive ud af kirken sidst på aftenen, men lederne trængte vist til at hvile!

Lørdag – en super servering og en syngende smed

Lørdag var hele byen inviteret til åbent hus og reception fra klokken 10. En god flok havde taget imod indbydelsen. Lidt efter lidt fandt man plads ved de flot dækkede borde, og efter en kort velkomst og morgensang blev der budt på en dejlig brunch. Snakken gik livligt, og mens kaffen stadig blev nydt, var der tid til at høre nogle få udpluk af menighedens historie. Søren Mortensen havde set de gamle arkiver igennem, og mange kunne nikke genkendende til dele af historien.

Byens syngende smed, Ole Christiansen, sang *Morning has broken* og kirkens præst, Philip Fodgaard, delte nogle tanker ud fra kirkens motto: *Håb, nærvær og glæde*. Efter muligheden for at kunne bringe en hilsen sluttede vi med,

som fødselsdagstraditionen på disse kanter er, et stykke kagemand.

Søndag – festgudstjeneste

Det var en stor glæde at opleve en sprængfyldt kirke til søndagens festgudstjeneste. Philip Fodgaard ledte os godt igennem gudstjenesten, blandt andet med fokus på nogle erindringer, som de blev husket af Britta Hansen og Steffen Pedersen. Leif Mortensen sang solo, og en af kirkens tidligere præster, Leo Hansen, prædikede over temaet: *125 år på Vejen*.

Efter gudstjenesten blev der serveret sandwich og cupcakes med mulighed for at bringe en hilsen til kirken. Et dejligt jubilæum var til ende – og nu ser vi så frem til næste fejring... og arbejder trofast videre – for vi føler os ikke gamle trods de 125 år!!

Fredens Stemme må forholde sig til store omvæltninger

Thailand er i disse år i en politisk, religiøs og kulturel smeltedigel. Det stiller nye udfordringer til den type kommunikation, der tager udgangspunkt i modtageren

Et bestyrelsesmøde på Fredens Stemme i oktober 2014 gav indtryk af et mediecenter i en god udvikling, hvor lederen, Jariya Sornmayura, nu er ved at have styr på sine troppe. Peter Götz deltog som repræsentant for DDM og giver her nogle små indblik.

Kulturskifte

Thailand er for tiden igennem store omvæltninger, både politisk, kulturelt og religiøst. At producere radio- og tv-programmer, der passer til en ny tid, kræver i den grad folk med fingeren på pulsen. Det ser ud til, at Dr. Jariya har det.

De seneste par år på Fredens Stemme har været præget af udskiftning i medarbejderstaben, men lige så sikkert og langsomt bygges der nu

et hold op med god faglig og teknisk baggrund, og som passer ind i den stil, Dr. Jariya satser på.

Dagligdagen

Til dagligt samler der sig cirka 15 medarbejdere, som efter en morgenandagt finder ud til deres skriveborde og lydstudier for i fællesskab at producere det, der er Fredens Stemmes kerneprodukt: Radio- og tv-programmer, der igen videresendes til en mængde lokale radio- og tv-stationer ud over Thailand.

Der er folk til rengøring og det praktiske; nogle, der står for økonomien; nogle, der tager vare på korrespondancekurserne; og nogle, der styrer regnskaberne – alt sammen for at de, der producerer udsendelser, kan opnå det bedst tænkelige resultat.

Opladning

Fra tid til anden tager hele medarbejderflokket af sted på en retræte, hen over et par dage. Et smukt sted bliver valgt (dem er der mange af). Et godt program bliver sat sammen. Med både undervisning i nogle af de faglige områder, som medarbejderne skal mestre, bibeltimer og besøg af talere fra forskellige kirker. Men den lattermilde flok er også god til at skabe den sjove og muntre stemning med lege, konkurrencer og så videre. I år var Fredens Stemmes bestyrelse med ægtefæller budt med på en sådan tur. Og det blev der mange berigende samtaler ud af. Meget gribende var et par timer, hvor alle var oppe og aflægge deres vidnesbyrd - dels om deres tro og dels om hvorfor de arbejdede på netop Fredens Stemme.

Velkommen til Sommerstævne 2015

Sommerstævnets tema er *Sendt til verden*, og en af stævnets meget interessante talere bliver John Wenrich, USA, der er ansvarlig for udvikling af menighederne i *Evangelical Covenant Church*, en af Missionsforbundets søsterkirker i USA.

John Wenrichs passion er at udvikle menigheder til at blive missionale menigheder, der forstår sig selv som værende sendt til verden.

Hans tjeneste strækker sig langt ud over USA. Han har været til stor inspiration for udviklingen i Det Norske Missionsforbund. Desuden har Tyskland, Frankrig, Hong Kong og Mexico med flere også nydt godt af Wenrichs undervisning. Nogen vil huske Wenrich fra et seminar i Danmark i juni 2013 om udvikling af menigheder.

Ufortjent kærlighed

*Rapport fra de to volontører på Father's Home,
Camilla Traub Nielsen og Benedicte Lundager Jensen*

Siden vi ankom til Ghana den 27. august i sidste år, har vi fået en masse relationer,

indtryk og oplevelser. At leve på Father's Home er både udfordrende og spændende.

Trivsel

Vi bruger de fleste af vores dage på Anto, den nye del af Father's Home med nu ni børn. Vi holder begge meget af at være i dette miljø og trives godt med de dejlige børn og forældrepar, som vi bor sammen med. I weekenderne er vi sammen med børnene, hvor vi hygger, leger og tager i kirke om søndagen. Vi har mange skønne øjeblikke, som er uvurderlige, og vi nyder det, når børnene er hjemme fra skole. Når børnene til hverdag er i skole, får vi tid til at gøre rent, rydde op, vaske tøj og slappe af. Enkelte gange kan vi også tage ud af huset for at opleve lidt af det prægtige Ghana. Om aftenen mellem kl. 16.30 og 18 kommer vores skøre og glade unger så susende ind i huset, hopper i bad, spiser mad, og så er der ellers lektielæsning til kl. 19, hvorefter de alle skal sove.

De timer, vi har med børnene om aftenen, giver en utrolig livsglæde både til børnene og os. Vi

nyder hinandens selskab, og ofte skal der ikke andet til end bare vores tilstedeværelse for at glæde børnene.

Kærlighed

En meget værdifuld gave, vi er blevet givet, er børnenes kærlighed, hvilket vi egentlig ikke som sådan har gjort os fortjent til, men som de næsten alle fra start har givet os. Vi kan ikke gøre andet end at stoppe op engang imellem og takke Gud for sådanne fantastiske børn, som alle har fået en chance til i livet på grund af Father's Home. Før de smutter i seng, samles alle hånd i hånd i en cirkel og beder en kort bøn sammen, hvorefter alle får et dejligt godnatkram.

Forskel

Det er dog ikke kun guld og grønne skove, vi oplever i vores hverdag med børnene. Kulturen hernede kan være barsk, når man indser, at nærhed mellem børn og voksne ikke altid er den samme, som i vores kultur. *Kulturforskel* er et ord, som flittigt bliver brugt i vores samtaler med hinanden og vores kære derhjemme, fordi vi ofte bliver konfronteret med vores egne syn, vinkler og kultur. Men vi nyder at lære og få ny indsigt i den

ghanesiske kultur og det dejlige varme folk bag den. Uanset hvor vi går på Father's Home eller i byen, bliver vi altid mødt med smil, venlighed og glæde.

Grundlæggerne

De to grundlæggere af Father's Home, Francis og Chantal, har sammen med deres børn fået en stor plads i vores hjerter. Det er med glæde, at vi en gang om ugen kommer og babysitter familiens mindste dreng, Ben, på 10 måneder. Francis og Chantal knokler hårdt sammen med deres lokale medarbejdere for at holde Father's Home godt kørende, hvilket gør, at der er tryk på og ikke så meget tid til aflastning og til at genvinde kraft og styrke.

Det har været rigtig godt at komme herved og opleve Father's Home på egen hånd. Én ting er at høre om det fantastiske arbejde, de gør, en anden ting er at se det med egne øjne. Det er utroligt, hvor hurtigt de første måneder er gået. I december vender Benedicte hjem til det kolde nord, mens Camilla bliver i varmen et stykke tid endnu.

Vi vil forsat sætte stor pris på jeres forbøn og opmuntre alle til at følge med i vores oplevelser på Facebook – søg på Father's Home.

Begivenheder, der fo

Vi har bedt Peder Mørch, Aalborg, om at finde gode historier frem fra vores fælles fortid

INTRO:

Det Danske Missionsforbund (DDM) er nu 126 år gammelt, og måske er det spændende for nogle i vores yngre generationer at kigge ind i den historie, som ligger bag vores nuværende kirkesamfund.

Som inspiration til denne og senere artikler benyttes gamle jubilæumsbøger og biografier: *Det Danske Missionsforbunds 25 aars jubilæum, 1913. J. Jensen-Maar, 1933, Det Danske Missionsforbund 50 år, 1938. En dansk vækkelsesbevægelse 1963, Med Glædesbud, 1988, Sendebud, 1988 og Livet over Læren, 2013.*

Den første missionær rejste ud som 15-årig

Af Peder Mørch

Sofus Nielsen

I 1889 rejste en 15-årig gut, Sofus Nielsen, fra Østerbrogade 103 i København, ud som 'hedningemissionær'. Hvordan det kunne ske, er for os i dag en gåde eller utænkeligt (manglende erfaring, uddannelse, tilladelse fra forældre og så videre). Men faktum er, at Sofus blev DDM's første missionær. Han havde været tilhører ved Fredrik Fransson's møderække i København, 1884, og her blev missionstanken vakt hos teenageren.

Han bliver hurtigt ældre

Da Fredrik Fransson hørte om den 15-årige, sagde han: *Lad ham da rejse, han bliver hurtigt ældre*' Sofus

rejste sammen med en del andre til Zululand den 4. juli 1889, og det første livstegn fra ham er dateret til den 30. august, hvor gruppen anløb Durban i Sydafrika. Sofus rejste videre med oksekærre. Målet for rejsen var en missionsstation langt inde i Zululand. Sofus blev tilknyttet missionsstationen Ekuntadaneni nord for Durban. Det var ikke noget imponerende bygningsværk. En simpel jordhytte med græstag og gulv af stampet jord. Et kapel ved siden af beboelsen blev blandt andet benyttet til mødesal, spisesal og opbevaring af tøj samt som gæstehus. I den følgende tid fulgte en del beretninger, som på sin vis var romantiserede, men det var ikke en romantisk gerning, den unge Sofus var på. De missionerede blandt tusinder af sorte mennesker i Durban. Mennesker, der boede under usle forhold.

Støv, stank og slanger

I 1891 ønskede Sofus mor, Petra, og hans bror, Peter, at rejse ud for at hjælpe Sofus i tjenesten. Mødet med Afrika var et kæmpemæssigt kulturchok. Støvet, lugten og krybet fremgik jo ikke af Sofus breve. Selv om arbejdet så lovende ud, var der dog en vis bekymring. De økonomiske midler fra vennerne i Danmark og Norge svandt gradvis ind, skønt der var givet dyre løfter om at ville støtte missionærerne, og mor Petras egne midler

(hun var efter datiden forholdsvis velstående, red.) var næsten udtømt i 1895.

Den 28. november 1895 skrev hun til sin gode veninde Cathrine Juell: *"...det ser rigtignok ikke ud til at vore venner i Danmark har megen tiltro til os, thi jeg har ikke modtaget en skilling siden 1894 (det år, da hun var hjemme på orlov). Og dog var der virkelig mange, som lovede at støtte os. Ja, de lovede det ind for Gud, men de har glemt at betale Herren deres løfter...*

Cathrine Juell

Cathrine Juell kom med en lille reprimande i et brev til Petra: *...dersom Sofus og hans bror, Peter, ville skrive lidt mere til "Morgenstjernen", ville det muligt vække vennernes interesse, men da ingen*

Verdensmissionæren, Frederik Fransson

med os

i DDM

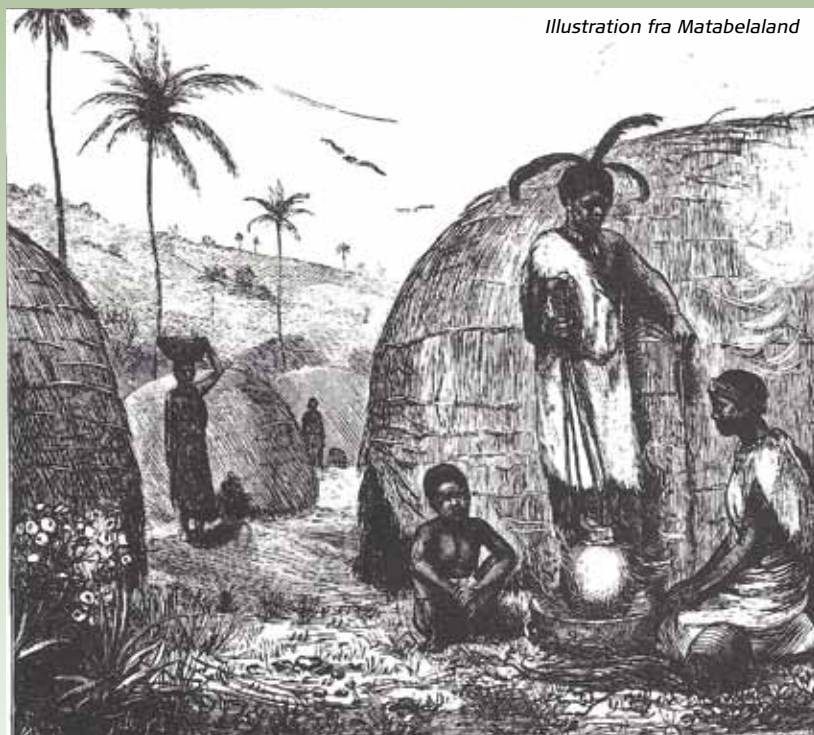

Illustration fra Matabeleland

véd rigtigt om deres arbejde, går det – som rimeligt er – i glemmebogen...

Malaria i Matabeleland

I 1899 var Sofus og Peter flyttet til Matabeleland for at tjene som tolke for engelske missionærer. Sofus' helbred var i forhold til hans unge alder svækket, og den 28. juni 1899 bukkede han under for malaria. Han blev kun 26 år, men havde dog været missionær i Zululand i 10 år. Den 1. september 1899 meddeltes dødsfaldet i *Mor-*

genstjernen, og der blev tilføjet følgende mindeord:

...Sofus Nielsen var en stille og beskedne mand. Sådan kendte vi ham, da han forlod Danmark. Siden har vi jo hørt meget lidt fra ham. Hans liv derude, dets formål, og alt er kendt af Gud. At det er et smertens slag for hans moder, er let at fatte, og at sympati fra venner i Danmark vil være til stede, behøver næppe at nævnes...

Et kapitel var afsluttet for DDM's første missionær.

NEKROLOG

Bjarne Nederby Jessen

Lørdag den 4. oktober døde Bjarne Nederby Jessen efter et par års kamp mod en kræftsygdom. Tidligere på året var Bjarne fyldt 70 år.

Bjarne Nederby hørte til menigheden i Frederiksværk, men var en kendt skikkelse i hele Missionsforbundet og i mange andre sammenhænge.

Han var en markant personlighed, som var tydelig med sine meninger.

Derfor engagerede han sig også i politik og var med til at starte Kristeligt Folkeparti, som senere kom til at hedde Kristendemokraterne. Gennem årene havde han flere tillidsposter i partiet. Han var mangeårigt medlem af partiets hovedbestyrelse, og han stillede flere gange op som kandidat, når der var valg til Folketinget.

I de brede kirkelige kredse var Bjarne kendt for sit engagement i den fælleskirkelige ugeavis Udfordringen, hvor han var fast skribent i mange år. Bjarne var oprindelig lærer og skolebibliotekar. Han læste mange bøger og anmeldte ofte nye bøger i Udfordringen.

I Missionsforbundet vil Bjarne først og fremmest blive husket for den tid, hvor han og hustruen, Kerstin, var udsendte missionærer til Ilulissat Grønland. Her fungerede Bjarne i 13 år som præst i frikirken. I 2004 vendte familien hjem til Danmark, men tiden på Grønland satte dybe spor, og Grønland fik en stor plads i hans hjerte.

Bjarnes engagement i Missionsforbundet var dog meget andet end Grønland. I en årrække var han redaktør af Missionsforbundets blad, som dengang hed *Morgenstjernen*, og som udkom hver anden uge.

Bjarne var også redaktør af bogen *Livet over læren*, der udkom ved Missionsforbundets 125-års-jubilæum i 2013.

Endelig skal det også nævnes, at Bjarne indtil sin død var Missionsforbundets repræsentant i bestyrelsen for KIT, Kirkernes Integrations Tjeneste. Dette arbejde, ligesom alt andet han engagerede sig i, lå ham dybt på sinde.

Bjarne var en flittig bruger af Facebook. Gennem sygdomsforløbet blev hans mange opslag på Facebook-profilen et vidnesbyrd om en stærk og levende tro.

Begravelsen, som fandt sted fra Frikirken Salem i Frederiksværk lørdag den 11. oktober, blev forrettet af Leo Hansen.

I Missionsforbundet takker vi for Bjarnes trofaste tjeneste iblandt os. Vi beder om trøst og styrke til Kerstin og hele familien. Æret være Bjarne Nederby Jessens minde.

John Nielsen
Missionsforstander

Fællesskab

Hannah Tinggaard fortsætter sine kloge tanker om fællesskab, mens hun drikker kaffe

Fortsat fra forrige nummer...

På arbejdsmarkedet hører man meget om *networking*. Et populært ord for kontakter og en professionel tilgang til fællesskabet. I løbet af de sidste par år har man gjort meget i *networking* så som konferencer, coaching og foredrag, der handler om *networking*, og hvordan man kan benytte det på arbejdsmarkedet. Det anslås, at op mod 55 procent af jobsøgere finder et nyt arbejde gennem personligt netværk, kontakter og fællesskaber (ifølge ofir.dk). Så man kan roligt sige, at fællesskab *kan betale sig*. Ligesom ægteskab og venskab er et valg, så er det at være en del af et fællesskab et valg. Et aktivt valg. Derfor ønsker jeg at benytte vendingen *at tage del i fællesskabet*.

Deltagelse – at tage del

Jeg har taget del i mange forskellige fællesskaber. Både i og uden for kirken. Af de fællesskaber, jeg har taget del i, er jeg allermost taknemlig for dem, der har haft med kirke at gøre. Børnekirke, klubber, diverse lejre, stævner og weekender. Det har gjort en kæmpe forskel for mig, og da jeg opdagede den forskel, blev jeg endnu mere taknemlig. I gymnasietiden så jeg, at mine klassekammerater fra friskolen havde været bedste venner med hinanden i løbet af skoleårene, men da vi så skulle ad forskellige veje med hensyn til ungdomsuddannelser, mistede de kontakten. Så fandt de nye venner på gymnasiet, som blev de personer og de fællesskaber, som de brugte meget tid på. Og nu på de videregående uddannelser ser jeg også, at man bliver *bedste venner* med dem, man er på uddannelse med. Kontakter brydes, og nye skabes.

Værdifulde fællesskaber med gamle rødder

Imens så jeg på min egen situation: Jeg havde helt fra børnehaveklassen haft venner i kirken. Da jeg blev teenager, lærte jeg en masse nye mennesker at kende på lejr på landsplan – og nu har jeg venner og bekendte over hele landet. Jeg har helt fra starten af haft en base af mennesker, der har fulgt mig. Et fællesskab, der har ændret sig lidt, hvor noget blev større, og andet blev mindre. Men jeg har hele tiden, samtidig med klassekammeraterne, haft fællesskaber uden omkring. De fællesskaber; det, som børnekirke, børnelejr, klubber, menighedsweekends, stævner og teenagelejr kan være med til at skabe; det beundrer og værdsætter jeg. Det er meget værdifuldt!

I MBU - for at give det videre

Jeg sidder med en følelse af taknemmelighed over, at jeg har fået lov til at opleve de fællesskaber. De fællesskaber sætter jeg pris på. Fællesskabet og vennerne har gjort, at jeg er kommet langt og vidt omkring, har fået hjælp, har oplevet en masse og har fået en masse muligheder. Så nu, hvor jeg sidder i et fælles-

skab som ungdomsrådet for MBU, kan jeg roligt sige, at tanken om at være med til at give børn, teenagere og unge muligheden for at opbygge venskaber og fællesskaber gennem lejr, events, weekender og ledertræning – det er mit største drive!

Forpligtelse hjælper dig videre

Og den søndag, hvor jeg ikke sad ved siden af nogen, var nok også den sidste søndag, hvor jeg sad alene. Jeg valgte prompte at møde nye mennesker, sige *hej* og snakke med dem efter gudstjenesten. Nemt var det ikke at komme ind i fællesskabet, men jeg valgte at tage aktiv del i det. Jeg blev i hvert fald en del af teenagearbejdet i kirken, hvor jeg også fik en masse ansvar. Om søndagen fik jeg noget at lave – og så var jeg tillige med i en cellegruppe. Det hjalp mig rigtig meget at forpligte mig til noget arbejde i kirken. Jeg mødte nye mennesker, som jeg ofte var sammen med. Jeg fik venner, var en del af fællesskabet og følte mig velkommen og elsket. Min opfordring er at tage del i fællesskabet. Og nu, hvor jeg har slubret kaffen færdig og har haft tid til at trække vejret - vil jeg hen og spise aftensmad hos gode venner.

D. 13 - 15 FEBRUAR LET'S FACE IT!
VINTERLEJR '15
ONLY TEEN & YOUTH!
MEDVIRKENDE

GERT BJØRSTED (GROW)
ALL IN
DAVID LUNDSTEEN (APOL AALBORG)
PETER HEDELUND (EUROCLASS)
JOHN HYLDGAARD (ÅBEN KIRKE)
IGNITE-BAND (ÅBEN KIRKE)
SØREN SØRENSEN (UNG-KONS. LFKU)